

ganske overflødig, da denne er foregaaet i ganske normale, meget forsigtige Former i den Tid, jeg har været Finansminister.

Det er fra Mindretallets Side kritiseret, at Rigsdagen ikke har faaet nogen Meddelelse om, at Statens kontante Kassebeholdning var ved at slippe op, og at Finansministeren undlod trods Forespørgsel at give Oplysninger om, hvorledes Finansernes Tilstand var. Det er en Udtalelse, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) stadig gentager, men den bliver ikke rigtigere ved at gøres. Jeg har givet de fornødne Oplysninger, idet jeg ved Finanslovens tredie Behandling har svaret paa det Spørgsmaal, det ærede Medlem allerede den Gang rettede til mig. Det er ogsaa uberettiget at kritisere, at jeg ikke i April Maaned henvendte mig til Rigsdagen og fortalte, at den kontante Kassebeholdning var ved at slippe op. For Sagen er, som det ærede Medlem meget godt ved, at fra Midten af den første Kvartalsmaaned til Midten af den anden Kvartalsmaaned er der meget stor Indgang af Toldindtægter til Statskassen, særlig fra Kreditoplagsafgiften, og man havde en sikker Forventning om, at Indtægterne vilde flyde saa rigeligt, at det, der var overtrukket i April Maaned, kun var en ganske midlertidig Ting, som meget hurtig vilde ophøre. Saa kom imidlertid det, at Toldindtægterne svigtede saa betydeligt, som det er sket i April, Maj og Juni Maaneder, og derved indtraadte jo først den Situation, at Overtrækket i Nationalbanken vilde blive mere konstant. At nægte Finansministeren Mulighed for at kunne trække over midlertidig vilde jo være ganske haabløst, fordi det maa være en Nødvendighed, kan være en Nødvendighed af og til, og det er en Ret, som en hvilken som helst Sogneraadformand har i sin Administration til at trække noget over Kontoen i en Bank. At nægte Finansministeren denne Ret vilde være det samme som at erklære, at Finansministeren i en Situation, som jo slet ikke er abnorm, hellere maa lade Statsmaskineriet gaa fuldstændig i Staa end foretage den ganske naturlige Ting at maatte modtage Forskudsforstrækninger i den Bank, han arbejder sammen med. Og hvad vilde det sige, at jeg skulde have henvendt mig til Rigsdagen? Hvis jeg var kommen og havde sagt i den ordinære Rigsdagssamling — ja, i den kunde der jo ikke være Tale derom, da Situationen jo forelaa saaledes, som jeg har sagt, og man med Rette kunde

gaa ud fra, at der var rigelige Indtægter —, men hvis jeg var kommen i Begyndelsen af Juni Maaned og havde sagt til Rigsdagen: Jeg gør opmærksom paa, at Kontoen er overtrukket med saa og saa meget, hvad havde saa Finansudvalget og Rigsdagen sagt? De havde sagt: Det er Dem, der er Finansminister, vil De træffe Foranstaltninger til, at det hører op! Det er det, jeg har gjort, jeg har truffet Foranstaltninger til, at denne Situation kunde høre op. Jeg kommer ikke letsindigt til Rigsdagen og melder, at saadan og saadan er det, uden ogsaa at have Midler i Hænde til at afhjælpe Situationen. Jeg indledede Laaneforhandlinger allerede i Maj Maaned; det er Ting, som tage Tid, naar man med Alvor fordyber sig i den Opgave. Jeg har gjort det saa hurtigt, som det har været mig muligt, og som jeg kunde forsvare overfor min Stilling, og jeg kommer nu til Rigsdagen med dette Forslag om at laane.

Jeg vil gerne med det samme sige, foruden hvad den ærede Ordfører (P. T. Nielsen) har sagt om de Midler, jeg havde til at afhjælpe Kassebeholdningens ringe Status, at jeg kunde ogsaa have gaaet den Vej at lade være med at imødekomme Københavns Borgmesters Ønske om at faa udbetalt af det 4 Millioners Laan, de havde faaet, i April og Maj Maaned f. Eks. Jeg kunde have sagt: Nej, jeg udbetaler ikke, jeg har ingen Forpligtelse til det, jeg venter ganske roligt. Det vilde have mødt skarp Kritik fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen); der kunde jeg have sparet i hvert Fald 1,250,000 Kr., men havde jeg gjort det, havde der været Plads for Kritik. Jeg kunde have solgt Husmands-Obligationer til Hypotekbanken, som Finansloven hjemler Ret til, til den Kurs, man kunde faa, 70, og derved vilde der være indgaaet et Beløb af 1,200,000 Kr.; men jeg gjorde det ikke, fordi Finanslovens Indtægtside der viste et Beløb af 1,440,000 Kr., og jeg vilde ikke udsætte Statskassen for det Tab; jeg havde mange andre Veje at gaa, som med Rette kunde have været kritiserede, men den Vej, jeg benyttede, er bogstavelig den eneste, der ikke kan kritiseres. Naar det desuagtet er sket, og der er brugt saa ubeherskede Udtryk, finder jeg mig i min fulde Ret, naar jeg kraftigt tilbageviser den Kritik.

Maa jeg med det samme i Anledning af, at der ogsaa er rejst Kritik over Kassebeholdningens Sammensætning, oplyse, hvor